

Místo děje: *Paříž a Yukon Territory*

Časové období: *16. 7. 2009 – 13*

Zapsal: *Strašlivý Uragán*

Osoby a obsazení: *Bláza, Honza, Pe
David*

na místo. Petr přijde hned po mně a i David je tu chvíli poté. Bláza říká, že stůl objednali a budou na něj čekat ještě tak půl hodiny. Počkám tedy s Honzou pod střeškou, protože občas sprchlo a nakonec vidíme krásnou duhu. Ačkoli je docela chladno, všimnu si, že jeden pán tu stojí jen nalehko v kratásech a v rukou drží asi jedno až dvouleté dítě, oblečené podobně lehce. A také jsme si všimli, že zepředu z většiny aut tu čouhají elektrické kabely se zástrčkou, snad kvůli baterce nebo startování v zimě.

Uvnitř zjistíme, že menu je teď na večeri trochu jiné a pochopitelně dražší. Vyberu si opět lososa, který se jim opět povedl. David si dal bizoní steak, porci měl proti té mé dvojnásobnou a Petř se úspěšný výsledek dozví rychleji a odejde, protože spěchá. I já dostanu ví mne si dal ještě zákusek, tak nechápu, jak se to do něj mohlo vejít. Jedl navíc docela pomalu, tak si ten dojezd zpět do Prahy se sbalit. Tak toto se stalo ještě před čtvrtkem a napsal jsem dokreslení situace.

Po schodech, jimiž se vracíme k letišti, běhá nahoru a dolů pán, to musí být dobrý trénink. Dnes ráno letím do Paříže už ve čtvrt na osm, a tak spím sotva čtyři hodiny

Dojdeme na stejnou loučku, kde jsme si postavili stany po příletu sem a kde chceme přespat i nyní. sobě, protože včera jsem pro změnu odjížděl brzy ráno vlakem a předtím se ba Dojdu si pro vodu a pak hrajeme chvíli karty, mariáš nakonec neúčtujeme a spát jdeme s Davidem od něhož se dozvím, že čeká ve frontě na ambasádě a že bydlet budu s jedním. Jen Petr se jde ještě projít do kempu do sprchy, protože chce obalamutit tělo a udělat si náskok při vzpa- během té konference. Než dojezdu do centra, dozvím se, že už vízum dostal, Bl matovávání se z jetlagu, v Čechách je teď totiž odpoledne. projeli ještě v rámci čtyřiceti osmi hodin, jež nám Kanaďané milostivě nechali v němž bylo lze dostat vízum na hranici. Ačkoli Honza s Blázou pak říkali, že vízum nedostali, jen je pustili dovnitř. Potkáme se s Davidem v zahradě Lucem

Středa 12. srpna

V půl šesté jsme vstali, sbalili se a šli na letiště, jen David si ještě lehl pod širák a pokračuje ve spánku, protože letí až odpoledne. Honza s Blázou letí sice až večer, ale jeden batoh se stanem dávají pujičte a na dalším vrátíte. Za první půlhodinu se nic neplatí, poté však poplatí jim ho vzal do Čech, tak musí vstát i oni. Mě David také vrazil neoprénové boty a vodotěsný kufrík na foťák, protože tu ještě týden bude u Vancouveru. Batoh mi tak váží přes dvacet čtyři kilo, což asi bude na let z Paříže do Prahy moc, no uvidíme. Ani toto letiště není velké, tak jde všechno rychle a po sedmé jsme s Petrem na cestě do Vancouveru, kde se i naše cesty rozdělí.

Čtvrtek 13. srpna

V Paříži potom čekám mnoho hodin, než přistaví nové letadlo, protože se jim to, kterým jsme měli letět, porouchalo, navíc musím z toho batohu vyndat spoustu krámů a vzít si je na palubu, abych hmotnost batohu snížil pod dvacet kilo, tak to je docela úmorné, zvláště to čekání, když pořád nevím, co se děje. Ale nakonec se vrátím do Prahy, tak to všechno dobře dopadlo.

Po snídani v jakési pekárně jdu do Louvru, kde strávím skoro celý den, stojí to parkem Toullerie a po Champs Elysee. David dnes míří s kolegy do čtvrti La toho nahoru na Eiffelovku. Počasí mi na to úplně nevyšlo, přes den bylo oblač však zatáhlo, rozfoukal se vítr a i sprchlo, k tomu všemu je dost chladno, což nemám jen tričko s krátkými rukávy a krátké kalhoty. Na pokoj se vrátím v jeden městě.

Asi v sedm už jdeme na vlak, který tak tak stihne. Po odbavení zamáváme Davidovi na rozloučenou, protože on letí o hodinu dřív přes Toronto, zatímco já letím až v půl dvanácté přes Montréal. Po sedmi hodinách letu jsem v Montréalu, kde bez problémů projdu pasovou kontrolou a vyzvednu si batoh, pronesu jej celnicí a opět odevzdám na další let. Poté si vyberu v bankomatu peníze a zamířím k bráně, od níž poletím dál. Poblíž ní si dám bagetu a polévku, potom si čtu noviny a čekám. Protože jsem dost ospalý, let do Vancouveru mi docela rychle uteče. Protože v těch lokálních letech nedávají nic k jídlu, mám už docela hlad, a tak začnu hledat občerstvení. Kvůli tomu se musím podívat ven mimo prostor za bezpečnostní prohlídkou, kde si za sklem všimnu za Honzy, tak na něj zabouchám a vylezu za nimi, kde najdu aspoň subway.

Bláza s Honzou prý nakonec stihli projet do Kanady asi dvě nebo tři hodiny před koncem dvoudenního přechodného období. Projeli sem autem ještě s Velkým Grizzzlym a Hankou, kteří s nimi tou dobou jezdili po Státech. Už dřív měli koupenu letenku z Denveru do Whitehorse přes Vancouver, ale nemohli na ni prostě ve Vancouveru přistoupit, místo toho si museli koupit novou, a tak nakonec letí do Whitehorse stejným letadlem jako já. Zatím byli na ostrově nedaleko Vancouveru, pak ještě strávili dva dny ve Vancouveru, což je prý pěkné město a navíc je v něm hezké akvárium. I David letí stejným letem, a tak i s ním se u brány později potkáme, ale ještě si musíme hodnou chvíli počkat, než zrestartují systém v letadle. David měl letenku z Vancouveru do Whitehorse zvlášť, a tak se tu musel ještě odčekať, ale však v pohodě.

Ve Whitehorse jsme asi ve dvě v noci a na letišti na nás už čeká Petr. Protože venku ještě prší, uvažujeme, jestli by nakonec nebylo nejlepší zůstat do rána na letišti, nebo spíš před ním pod stříškou, neboť letiště samozřejmě zamykají. Pršet však přestane, a tak se přesuneme na louku nedaleko letiště, kde si asi ve tři hodiny ráno postavíme stany u lesíka a jdeme ještě spát, i když my, kdo jsme přiletěli z Evropy, jsme se začali probouzet, neboť pro nás je už vlastně devět.

Asi v osm jsme začali postupně vstávat. V noci občas pršelo, ale k ránu se vyčáslilo a teď je sobota ráno. K snídani toho moc nemáme, David nám nabídne zbytek bagety a Bláza s Honzou pár mučičích dortů, takže dopijeme zbytek vody. Sbalíme se a vyrazíme dolů do kempu, který je u asi tři kilometry odtud od letiště, zatímco letiště vysoko nad ní. Pro stany si vybereme místo s číslem třicet šest a při placení poklady se slečnou v recepci. Ukázalo se, že je to Němka, která je tu jen přechodně, a tak nakonec se jí podaří překvapivě, že se ptala i nato, odkud v Čechách jsme. To, že byla ta slečna Němka nakonec tolik překvapivé není, protože Němců je tu spousta, ať už jako turistů, či jako provozovatelů služeb pro turisty. si stany, nahážeme do nich věci a vyrazíme do města na nákupy.

Jdeme podle řeky a koukáme, že Yukon tu teče fakt rychle a že je to už tady opravdu velká řeka. Whitehorse vidíme na břeh vytažený kolesový parník Klondike, který kdysi pendloval mezi Dawsonem a Dawson City. Dnes už po Yukonu žádné parníky nejezdí a tento zde slouží jen jako muzeum. Dawson je jedinou hromadnou dopravu mezi Dawson City a Whitehorse, p

nikdo nebyl, až to nakonec vzdala. Projíždíme kolem letiště, které je fakt maličké, zítra z něj proutí nasbírat do nosu medvědovi, který by se k němu snad blížil. Honza s Blážíkem se vydávají na Whitehorse. Zatímco my jsme přijeli do města po pravém břehu Yukonu, hostel se nachází na levém břehu. Petr a já jsme si je koupili tady, tři dohromady nám snad budou stačit. Tože most zde není, překonáme Yukon na malém trajektu, který tu nonstop jezdí sem tam, řeka neprojde ani na deset minut a nic se za něj neplatí.

Hostel s kempem jsou hned za řekou a je odtud pěkný výhled na Dawson. Není tu elektrina a vše je ze dřeva, i domky s hostelovými místnostmi. Dieter nám ukáže místa pro stany, opět je o dřevěné plošiny, na kterých se tak špatně kolíkuje. Ta první, kterou si vybereme je navíc na můj starý materiál, a tak se musíme přesunout. Když postavíme stany, jdeme se zaregistrovat a zaplatit, což je na mě, protože mám u sebe nejvíc hotovosti. Rovnou se s Dieterem dohodneme, že by nás odvezl zítra na letiště, tak to hned zaplatím, naučtuje si za to deset dolarů za osobu, přičemž taxík by nás prý přišel na dvojnásobek. Zítra ráno si dáme věci do auta a on nás pak vyzvedne ve městě, až si jej trochu prohlédneme a bude čas stihnout letadlo. V recepci potkáme Pavlu z Čech, která sem přijela na celý rok pracovat. Dieter nám popíše další vybavení kempu. Pitnou vodu sem prý vozí z města, z kohoutku zde teče jen užitková voda z potoka. Ve společenském domku najdeme stůl, křesla, knihy i nějaké společenské hry. Je tu místo na vaření s plotýnkami nad ohništi a i stoly. Nechybí ani terasa na slunění s pěknou vyhlídkou na řeku a město na druhém břehu. Dále jsou tu dva domky s lázněmi, voda se v nich hřeje v kotlích, ale místo sprchy je nutno polévat se s ní ze džberu velkou naběračkou. Navíc je nutno pod tím kotlem nejprve zatopit, což je David udělat s tím, že než se vypravíme do města, trochu se zušlechtíme.

Dlouho trvá, než se ta voda vyhřeje, první tam jdou Honza s Blážíkem, potom se jde Honza s Blážíkem, se přidám, protože mi půjčí pěnu a nakonec i žiletku, kterých si nakoupil celý balíček, zatímco mne se moje rozpadla. Díky tomu jdu do koupele poslední a spěchám, aby na mne ostatní moc nečekali. Nebylo to špatné, ale sprcha je podle mne lepší. David je z tohoto způsobu mytí však doslova nadšen.

Počkáme si chvíli na trajekt, který nám ujel před nosením a přejedeme do Dawsonu. Stále dokola nám do uší zní bezpečnostní instrukce, tak si myslím, že musí mít zaměstnanci trajektu špunty v uších, aby se z toho nezbláznili. Trajekt se neotáčí a zajímavé je, že dráha lodi není přímá, ale má tvar oblouku prohnutého po proudu nebo proti proudu podle směru přejezdu. Dawson je dnes opravdu malé městečko. V dobách největší slávy tu prý žilo až čtyřicet tisíc lidí, ale dnes tu nežije ani desetina. Projdeme se po nábřeží, stavíme se v informačním centru, kde Honza zjistí, že malé muzeum místních domorodců, tedy kulturní centrum Dänojà Zho bude zítra otevřené a že před ním budou dělat tradiční lívance.

V obchodu se stavíme pro snídaní, jogurty tu mají ale jen velké a chleba sem podle cedule vozí jen jednou týdně z Edmontonu, přičemž jej mrazí, a proto je možné, že je prošlý, což však není na závadu. Projdeme se asi dvěma obchody se suvenýry, ale nic zajímavého tu nemají, navštívíme i jakési vetešnictví se vším možným, ale ani tady se nezdržíme, až dojdeme k Sourdough Joe's, což je restaurace, kterou nám Dieter doporučil jako nejlepší. Sedneme si dovnitř, protože na zahrádce bylo chladno. Jídlo mají opravdu výborné, já jsem si dal Yukon burger, což je hamburger, kde je místo masa kus růžového lososa a hranolky s ovou polévkou, v níž opravdu stála lžice. Následuje i jablečný zákusek, tak jsem se nakonec docela přejel. Potom pokračujeme v procházce po městě, všimneme si modelu družice, který zde jakýsi muž prodává. Asi v šest jsem se probudil a po chvíli psaní deníčku jsem se šel umýt a ještě se mohl vyčistit. David říká, že v noci byl asi šestkrát na záchodě a že je zcela unavený. Muffiny k snídani nám okousaly ty otravné veverky. Narozdíl od

tedy pod úroveň řádného lovce. Asi v jednu jsme na místě. Na jezeře se ještě dělají vlny a je tůň sejsma. Petra plynoucí z toho, že zítřejší etapu odhadujeme na dvě hodiny, a to znamer

Doplatíme osmdesát dolarů za barely, rozloučíme se s řidičem a jdeme se přebalit do jedné z kabin deset hodin, což jim připadá hrozně brzy. altánku. Opodál je i ohniště, kde po té skupině Němců ještě dohořival oheň, a tak jsme si na něm uložili ovna neprší, čehož využijeme k postavení stanů, je to tu dosti drnov opekli hamburgery a k nim uvařili brambory. Zbytek brambor jsme si zkusili i opéci, ale neměly být podstatně, ale nějak se do těch děr zkroutíme. Při vybalování s Davidem trpělivosti, tak jsme je stejně jedli napůl syrové. Po jídle nám nezbude, než se pustit do balení, máčily přes batoh dostala voda na spacáky, které jsou trochu vlhké, jednak na dnes ještě popojeli kus dál, protože tohle tábořiště se nám moc nelíbí. Do těch čtyř barelů, a jejich časní pláštěnky nekryly dno batohu. Petr je na tom snad ještě o něco půjčili, se nám samozřejmě nemůže podařit nacpat všechny věci, a tak věci, u kterých by to bylo v pohodě. Honza s Bláží vyrazí k řece pro vodu, nakonec se s vydám taky, abych se vykoupal a smyl pot, i když je pravda, že vzhledem k to

Voda na jezeře se mezitím uklidnila, a tak je projížďka k dalšímu mysu celkem poklidná. Honza s Bláží, nestálo to asi zato. žou by ještě dnes chtěli dojet až na konec jezera, ale my s Petrem se tomu vzepřeme, neboť je už půl páté, kdy se dešť opět trochu zmírnil, jdou Honza s Bláží uvařit več a my bychom si oba ještě rádi zkusili jízdu na kajaku. Máme totiž dvě kánoe a jeden kajak do kterého abychom ji snědli, musíme však vylézt z vyhrátých spacáků, do č se si dnes sedl David. Popojedeme tedy jen tři a půl kilometru, kde si na mysu najdeme pěkné místo pro táboření. Po postavení stanů si tedy jdu poprvé v životě sednout do kajaku pod Honzovým profesiónálním dohledem. Vysvětlí mi, jak si tam mám sednout a jak pádlovat. Napoprvé mi to připadá hrozně těžké a se mi nějak nechce. Přes neutěšené počasí se sejdeme u nás ve sta tak se k potěšení obecenstva po chvíli obrátím dnem vzhůru. Napodruhé to už je lepší a brýle se mi dá je denáct a ráno chceme vstávat už po osmé, abychom se po příchodu kroužit okolo. Honza s Bláží a Petr si sednou do kánoí a zajedeme si asi dvě stě metrů k dalšímu mysu. Vůdce pramá nás má přijet auto z Dawsonského říčního hostelu (Dawson river ho podívat se na potůček. Vodu však stejně budeme brát z jezera a na pití filtrovat, no ačkoli já jsem si ji nakonec ani nefiltroval a taky to šlo. Honza s Bláží mají lahvičku s filtrem v hrdle. Po mě si to ještě zkouší Petr, jemuž to jde lépe, ale pro něj to není úplná premiéra.

Asi v půl sedmé si dáváme lehkou večeři, neboť teplé jídlo už jsme dnes jednou měli. Já si dám chleba se sýrem, Honza s Bláží si otevrou klobásky, které koupili ve Vancouveru v čínském obchodě a které jsou moc a moc nedobré. Jsou až tak nedobré, že poté, co je všichni ochutnáme, skončí v ohni, jen dvě z nich byl Honza schopen přetpět. Bláža si pak dá od Davida máslo, a to už od něj dřív dostala fatranku, což bych normálně nezmiňoval, ale je třeba vyzdvihnout, že David se po mnoha letech dostal do stavu kdy Davidovi zmrzly kalhoty, které nechal mokré ležet v předsínce. Ačkoli se Blá rozdává ostatním jídlo, neboť to se věru často nestává. Ještě dlouho sedíme u ohně a popíjíme čaj. Jídlo složíme na noc do barelů a batohy pod loď, snad bude noc klidná.

V noci hustě přšelo, ale ráno je téměř jasno, mrazivě chladno, průzračně čirý kolem nás jsou pocukrované sněhovým popraškem, zdá se, že přišla zima. Kr převalují i bílá oblaka, což vypadá opravdu krásně. To, že v noci mrzlo i tady Davidovi zmrzly kalhoty, které nechal mokré ležet v předsínce. Ačkoli se Blá xstane dřív, a uvaří čaj, Davida vylákalo jasné počasí k focení a když už byl ve I mě to vytáhlo ven, protože poprvé za celou dobu v Tombstone bych počasí nazva přijde líto, že už jede pryč. K snídani jsem se ke kaši přidal dnes i já, protože je mám rád.

Středa 22. července

Asi v deset jsme připraveni vyrazit, celý den zůstane jasno, ačkoli i dost naskrz promočené, což je v kombinaci s mokkými ponožkami dosti studená l rychle uschnou. Docela si i pochvaluji, jak pěkně se mi včera ty kalhoty vyp jsem si udělal pár fotek, ale i tak jsem ještě dlouho čekal nemaje co dělat, tak jsem si šel od Davida půjčit hebudu míšet stydět vstoupit do letadla. Pokračujeme po pěšině dolů k řece, zapalovač. Ozval se až napodruhé, aby mi sdělil, že je u vaříče pod lodí. Se zapalovačem jsem rozdělal poznámce z lejn ležících na zemi. U řeky cestičku ztratíme a jdeme prostě při prav oheň a uvařil si čaj a kaši k snídani. Teprve až pak v půl desáté na mé zavolání vylezou i ostatní. Díky tomu, do jaké šíře a do kolika ramen se tu rozlila, usoudíme, že by t což tak jako tak udělat musíme, protože infocentrum je na jejím levém břehu. jen při jednom nepodařeném skoku jsem si nabral, uklouznul a ušpinil si zase ty Na druhém břehu zanedlouho narazíme na naučnou stezku, která vede od

¹Teď jsem se dočetl, že živočich, jemuž my říkáme dikobraz, žije jen ve Starém světě, a tak to nemohl být dikobraz, ale snad to mohl být urzon kanadský, který je mu velmi podobný.

oranzova, uplne sopecne.

Stoupáme dále nahoru, přičemž se rozhledy stále zlepšují. Vidíme i další jezera, mezi nimi pochopitelně jezero Divide, ale i Talus, nakonec uvidíme i to jezero, k němuž původně chtěli jít Honza s Bláží. Výstup po hřebeni je velmi kamenitý a suťovitý. Cestou Davida napadne, že bychom údolí mohli obejít po hřebeni dokola. Petra napadne, že by na druhé straně sešel dolů k jezeru a šel podle něj. K sestupu si však vybere na dálku místo, které je tak strmé, že by dolů nejspíš ve zdraví nedošel, tak nás jeho nápad dost pobavil. Když jsme ale došli nahoru, zjistili jsme, že ten hřebínek je dost skalnatý a že bychom tedy museli ty skály přelézát, což by nebylo bezpečné, nebo hodně podcházet, což by bylo na dlouho. Nedojdeme tedy kvůli tomu ani na nejvyšší vrcholek a zastavíme se před tím skalnatým úsekem ve výšce asi 2200 metrů. Výhledy jsou odtud však nádherné, tento výstup určitě stál za to. Kolem jsou krásné špičaté hory, hrající navíc všemi barvami a jejich hřebeny jsou naskládané za sebe jako krajkoví. Škoda jen, že je tak zamlžený vzduch, a tak to na těch fotkách tolik nevyniklo. Po obědě si uděláme hromadnou fotku a ještě si na sluníčku hodnou chvíli povídáme, než začneme sestup stejnou cestou, kterou jsme sem přišli.

Při sestupu jsme si všimli, že sem přišel tábořit pár, což je od toho Medvědího jezera poprvé, co jsme někoho potkali. Koupání zvládneme s Davidem a Petrem i tak, hned potom jim v té hnědé skříni vyklidíme jednu přihrádku na jídlo. Jsou z Québecu a mezi sebou mluví francouzsky. Ta holka se večer ptala, jestli jsme byli na tom kopci, na němž jsme opravdu byli, a jestli bychom jim tento výlet doporučili. Povídáme a čajujeme asi do půl jedenácté, kdy jdeme s Davidem spát, zatímco Honza s Bláží a Petrem hrají ještě karty. Zítra ráno chceme vstávat časně, ale každý trochu jinak, abychom stihli vyrazit brzy, neboť sestup údolím podle Severního Klondike bude asi dlouhý.

Ráno jsme s Davidem vstali asi v osm a šli si vyfotit okolí, protože vysvitlo slunce a oblačno až zataženo, ač nepršelo. Cestou sem nám řidič říkal, že zde na Yukonu neboť obojí spadne na západní straně Skalitých hor při pobřeží. I na konci zimy Neděle 9. srpna kolena. Před devátou vstanou i ostatní, a tak dnes vyrazíme už asi v půl jedenácté.

Probral jsem se už před půl osmou a po půl jsem šel na záchod, ještě jsem si pak ale na chvíli Bláže Honzovi se do něj moc nechce. Ještě přepádlujeme asi dva kilometry po asi pět minut po osmé doopravdy vstal. Šel jsem se vykoupat a uvařit čaj. Teprve když byl čaj uvařen, začneme loď. Chvilku postojíme a vydáme se dál. Řeka se dál dost vařit vodu na kaši, šel jsem vzbudit ostatní, to bylo už skoro devět. Než se nasnídáme a vypravíme se s jím do Vltava. Široká je asi deset metrů a voda v ní je úplně čirá, okolo na jedenáct a než se zapíšeme do návštěvní knihy a vyrazíme, je jedenáct. Dnes je od rána zataženo, ale zpočátku alespoň neprší, déšť přijde až po obědě. Ti dva Quebečani přesto uvažují o tom, že by šli nahoru k první hromadě klád, napadaných přes řeku a zcela ji přešli na ten kopec. Zítra jdou k jezeru Talus a nakonec prý také plánují jít dolů podle Severního Klondike jako my.

Cesta údolím začíná docela snadno, dokonce občas nacházíme i vyšlapané pěšinky, smetůvek a je přes řeku padlá ještě jedna kláda, již je však možno podjet. Petr s Honzou i když lidé je zřejmě také využívají, soudě podle stop. I přesto se často prodíráme vrbičkami a křovím protáhnou spodem. Bláža s kajakem pojede a my s Davidem naskakujeme. Asi po pěti či šesti kilometrech si u řeky najdeme velký kámen a na něm se za oběd, ačkoli správně bych se měl předklonit, abych hned za kládou mohli váme, to už se k zemi začíná spouštět mírný leč rychle houstnoucí déšť. Když se po obědě bahně, napadl mě David, že bychom mohli zkusit jít po břevně, která je v blízkosti přítoků všimneme s Davidem bobří hráze, kterou si pochopit Davidovi víko od toho bear boxu do škvíry mezi dvěma kameny a nemáme šanci se k němu dostat, k ní je dosti bahnitý a zarostlý.

mě hned vedle spadlo víčko od láhve na vodu, ale to není zdaleka taková ztráta. Za nějaký čas zastavíme na kamenité plázi na oběd, po němž si do kajaku nasadíme batohy pláštěnky, na sebe nepromokavé bundy, Bláža s Honzou i nepromokavé kalhoty. Při odjezdu začnu blbnout tím, že odrazím Petra v lodi od břehu a

tak jedeme ještě dál, kde by mělo být dobré tábořiště pro vysokou vodu. To už se nám podaří najít a pro obědovou pauzu, proto po chvíli přišli za námi. včetně zbytku ohniště a centu, který měla Bláža to štěstí najít. Do půli řeky tu jsou spadlé dvě kládly, do údolí na druhé straně hřebene jsou úplně fantastické. Kolmé stěny a kamenité údolí, nemá to prostě chybu, připadám si trochu jako v pohádce. Když se nám podaří vytažit věci a kajak, kánoe necháme uvázané u klád.

Záhy po vystoupení na břeh se na nás vrhnou celá mračna komárů, bezpochyby nás zde žijí metopliinici, hromadně se vyfotíme a před třetí vyrazíme dolů. S hůlkami se těm očekávali. Rychle postavím stan a vlezu do vody v marné naději, že jako čistý pro ně nebudu stávkou. Vlněná náročnější cestu kamením, protože nechce ubližovat místní káň cílem. Poté se obléknu tak, aby mi koukalo co nejméně částí holého těla, protože repelent, který se jasně vypatky dole. Jdeme se hned vykoupat a asi půjdeme brzy vařit čaj. Whitehorse koupil, působí jen chvíli. Petr si vleze do jedné lodi, aby nabral vodu do láhví a když se jednou z nich plnou hází na břeh, tak nedohodí. Místo toho láhev málem spadne Bláže na hlavu a poté se Roujádle jsme zase chvíli povídali a pak hráli mariáš. V deset šel David spát do vody, našťestí ji Petr ještě za lodí chytí. Nedaleko tábořiště je rozlehlé rašeliniště, které ve večere Honza vlněná Bláže do stanu a změnili hru, protože už jsem celkem prohrál asi vlněná vypadá velice pěkně, úplně se vyjasnilo, a tak se vůbec udělal hezký večer, lépe řečeno udělal hůlky, mělo být a Blážu mariáš stejně moc nebaví. Do stanu jsme přitom šli protaž těch protivných komárů. K večeri David uvařil bramborovou kaši s párky, po ní vypijeme ještě čaj. V noci bylo stále větrno, ale jinak bylo teplo. čajů, ale s těmi komáry se nedá venku sedět, tak v půl desáté zalezeme k nám do stanu hrát mariáš. David jej hraje poprvé, ale rychle se chytí. Venku za sít'kou je tolik komárů, že mám z jejich hukotu celou dobu pocit, jako bych spal v úlu nebo poblíž Niagarských vodopádů. Před půlnocí, když už na karty přestává být vidět, jdeme spát.

Ráno jsem vylezl ze stanu asi v devět, chvíli po mně vstal i David. Než jsem se vylezl, vodu a protože Bláža ještě nevylezla, udělali jsme si mátový čaj. Asi v jedenáct vyrazit, předtím však jdu ještě něco zapsat do návštěvní knihy. Dnes jdeme i se Davidem, kde strávíme další dvě noci. Cesta uběhne docela rychle, jde jen o mírné

Pátek 24. července

Až na hukot komárů za sít'kou se nám spalo dobře, a to až tak, že se proberu až ve tři čtvrtě ráno. Vlněná měkkými lišejníky, které se propadají, což trochu zpomaluje. Později Obléknu se, vylezu ven a teprve v devět vzbudím i ostatní. Než se nasnídáme a sbalíme, je třeba vlněná nikud nikam. Pokračujeme kolem jezera v sedle a za sedlem sejdem a tak nakonec vyrazíme chvíli po půl. David se šel před odjezdem projít na blízký vyšší sráz. Po půlce stany, naobědváme se, tentokrát si k jídlu dopřejeme i čaj, Honza a vrátil se s tím, že na protějším břehu spatřil pást se jakási velká zvířata, tak se tam jdou Bláža ani Honza vlněná, jinak jím klobásu se suchary, protože druhý chleba mi zplsněl také podívat. Ta zvířata jsou vidět i odtud a asi jsou to stejná, jaká jsme viděli dřív stát ve vodě. Suchary těšil, ale zase na druhou stranu je hloupé, že se s tím plesnivým chle

Petr chce do kajaku až odpoledne, tak si do něj teď sednu já. Jedeme asi dvě hodiny, než do zasilivce. V kadibudce je tu mimochodem upozornění, abychom si dali pozor na oběd, za tu dobu ujedeme asi patnáct kilometrů. První půlku to trochu teče a občas se voda spouští a koží sežerou na co přijdou a pokud možno i všechno ostatní, včetně l je na tom kajaku zábavné. I když mi zatáčení zatím moc nejde a v jedné zatáčce zajedu pod vlnou. Opávan du jsme jich tady viděli hodně a byli pěkně drzí. Také je tam plakatě obavu, že to nedopadne dobře, ale našťestí to ustojím. Postupně se však voda opět zpomaluje a vlněná bystonského pohoří.

Honza nejraději zastavil na oběd, ale ještě stále nám zbývá pět kilometrů do poloviny třiceti kilometrů. Asi vlněná vyrazíme na procházku kolem jezera Divide. Po kamenech při břeh jsme si pro dnešek naplánovali. Po patnácti kilometrech tedy mineme pěkný kemp a kus za kempem, odkud přejdeme k dalšímu jezírku nad ním a popojdeme za ně dál na písčíně u malého přítoku. K obědu si dám chleba se sýrem a David nám mimo jiné nabízí kávačkou, což je pěkný potůček. Mě už se dál moc nechce, tak si lehnu na kámen, jíž má nadbytek. kus údolím. Zpět do kempu pak jdeme stejnou cestou, i když jsme zpočátku uv

Odpoledne si sedne do kajaku Petr a voda se přece jen trochu zrychlí, což je dobře, než se vlněná straně jezera, a tím bychom ho celé obešli, jenže ta druhá strana ne je to díky tomu rychlejší. Jednou si musíme přibrzdit a počkat na Petra, který se zdržel v úžině. Přecheslou jsme zpět, jdeme se vykoupat, kromě mě tedy jen Petr a David proti jeho očekávání proplout. Pak na lodi svačíme, chvíli po sobě s Honzou a Blážou strčíme Blážu o vínoviny s kečupem, lososem a kukuřicí. Po jídle zkouší Bláža sešláp je to dnes idyla. Sem tam vidíme u břehu kachny a dopoledne jsem vylekal celou rodinku ito kachny, tak ji nakonec na Davidovu radu rozmlátí kamenem. On to tak dělá vždy. Asi v půl páté začneme přemýšlet o místě na spaní. Obhlédneme jeden malý ostrůvek, ale je až jím, pomalým jsme si a pojídáme sladkosti. Večer jsme šli hrát karty do stanu, protože celý den bylo oblačno až zataženo, a tak ani sluníčko tolik nesvítilo. Nejdřív jsme

mám dost podrápané holeně. Jít jen tak údolím se nám ale úplně nechce, a tak brzy zamíříme do bočního údolí, v němž je další jezero. Vystoupáme k němu a je opravdu moc pěkné, opět mezi těmi špičatými a vysokými skalními stěnami. O něco výš má být ještě jedno menší jezírko, a tak se projdeme i k němu. Petra napadne, že by chtěl dojít až nahoru do sedla, odkud by mohlo být vidět i za hřeben do dalšího údolí. Zpočátku se mi moc nechtělo, ale nakonec proč ne, času máme habaděj. Po krátké svačině do výstupu.

Opět stoupáme kamením a sutí, není to tedy nic moc. Asi ve dvou třetinách při bližším pohledu zjistíme, že toto končí několikametrovou lezeckou vložkou, kterou bychom snad zvládli cestou nahoru, ale mám pochyby o tom, že by se nám podařilo bezpečně vrátit dolů. Petra napadlo zkusit alespoň boční sedlo, ale mě připadá, že je to jen o málo méně lezecké a navíc to podle mne nestojí úplně zato, tak jej od toho odradím a vydáme se opět dolů. Klesáme podle třetího jezírka, které je sice nejmenší, ale také nejkrásnější, neboť je částečně zamrzlé. Když k němu scházíme, tak navíc překonáváme i několik desítek metrů širokou a několik metrů vysokou vrstvu ledu pokrytého hlínou a kamením. Podle mne jde o Tombstonský ledovec. Přestože jsme totiž dost na severu a nyní jsme relativně k tomu i dost vysoko, přesněji ve výšce asi čtrnácti set metrů nad mořem, přičemž nejvyšší vrcholky zde mají i přes dva kilometry, není v celém pohorí jediný ledovec, je to zřejmě způsobené tím, že celá oblast Yukonu je ve srážkovém stínu a příliš tady v zimě ani nesněží. To zakončení ledovou stěnou je však velmi působivé. Jezírko samo je navíc velmi krásné. Hladina je pokrytá vrstvou ledu, která je zvlněná, jakoby na ní zmrzly vlnky, i když nejspíš to je zmrzlý a natatý sníh. Kolem jezírka je sníh a i na jeho dně je vidět bílý sníh. Člověk by se v něm hned vykoupal, ale to bych tu krásu celou znehodnotil, tak tomuto pokušení odolám.

Cestou zpátky zahlédneme rozpadající se pohorky, tak si dělám z Petra legraci, že by si je mohl vzít, aby se pořád David nepozastavoval nad tím, že Petr pohorky nemá. O kus dál na hřebínku projdeme kolem jednoduchého dřevěného kříže, u kterého ale není nic napsáno, tak těžko říct kdy a co se tu přihodilo. Zpátky v kempu jsme asi v půl páté a jdeme se hned umýt. Poté čekám při psaní deníčku na Honzu a Blážu, kteří se ještě nevrátili, David se šel také na chvilku projít na konec jezera.

Asi ve tři čtvrtě na sedm jsme se dočkali Honzy a Bláži, tak můžeme jít vařit. Prý šli stále dolů údolím až pod horu Tombstone, která byla na pohled moc pěkná a chtěli se pod ní vykoupat v jezírku, z něhož se však vyklubala jen větší louže, tak se raději vykoupali v řece. Jinak si pouštěli lodičky a vůbec se nikam nehonili. K večeři vaříme těstoviny s červenou omáčkou. Ukázalo se, že jíst těstoviny hůlkami není moc efektivní, ale když tu lžičku mám zlomenou, tak se nedá nic dělat. Po večeři jsme si nad čajem chvilku povídali a pak jsme jako obvykle skončili u mariáše. David si šel lehnout brzy a Bláža v deset, do té doby jsem i vyhrával, ale když jsme pak s Honzou a Petrem přešli na licitovaný, výrazně se to výrazně zhoršilo.

Když konečně vystoupíme nad úroveň lesa a hustota komárů klesne na sněhové plošince na oběd. Odtud už to není na vrchol daleko a hlavně je

Čtvrtek 6. srpna

V noci sice slabě přšelo, ale přes den je zase hezky, i když snad přece jsou trochu mraky. Vzdal jsem se sice před půl devátou, ale do devíti jsem ještě ležel ve stanu usoudiv, že dřív nemá smysl stávat. Po

zbyl jsem se viděl, jak komplikované je zaregistrovat ji na geocacherských stránkách. Po

opravdu vyzva. Něco před půl jedním vyčnívá z vody, která je mimochodem značně mělká, což se mi nechcelo dělat na ostrůvku, protože na to podle mě nebyly oranžovými fáborčky. Výstup je s tím nákladem docela namáhavý a pomalý, začátek je navíc dost ústřední. Rozhodl jsem se přebrodit za tím účelem na břeh. Ve třetině zjistím, že bych si namočil Potkáváme zde celkem hodně lidí, zvláště do prvního kopečku, kam chodí ti, kdo se jdou projít jen na jeden den. Po chvíli začne mizet les, to jsme ve výšce asi dvanácti set metrů. Odtud už jdeme holým kopcem nahoru. Rozhledy jsou pěkné, je sice stále trochu zamlženo, ale jinak svítí slunce a je i docela teplo. Není divu, že odjíždíme zase až před polednem, což mě docela irituje a i

Kousek pod vrškem cesta zahýbá a pokračuje po vrstevnici, zastavíme se zde a počkáme, než se Honza, Bláža i Petr by nejraději vstávali v jedenáct a kotvili až v zatímco se David pustí do jídla, vydám se nahoru na vršek, odkud je opravdu pěkný výhled do údolí naší obou stranách hřebene. Došedše k Davidovi, i Honza s Blážou začnou obědvat, k nim se potom přidá i Petr, který si za mnou také vyšlápl na vrchol. Jen já ještě nemám takový hlad. David si pak také vyběhne na vrchol, dá se tam do řeči s nějakou holkou, která přišla celá v zeleném, na krku foťák, v ruce bearspraj a jinak neměla nic. Prý se nedávno někde potkala s medvědem, tak od té doby raději ten bearspraj nemůžeme stačit, přestože hrabu jako krtek, asi i proto, že máme opravdu pohotově. David vyrazí v jednu chvíli dopředu a dlouho jej nevidíme, zatímco je zde navíc opět dost olejovatá, a tak nám i těch patnáct kilometrů před obědem počkáme na Honzu s Blážou v sedle. Bláža tu pošle Honzu pro vodu, protože oddud vidíme nátok a když Najedeme si k tomu pěkné tábořiště s velkým ohništěm, k němuž si sednu do stínu pak pochopitelně zjistíme, že voda teče i kousek pod cestou za tím sedlem, a tak su tu dlouhou procházku už mám dost, už několik dní po sobě je totiž pěkné vedro. Komárů tu našťastí nerohl mohl ušetřit. šel Honza zkusit eskymáka, což se mu pochopitelně podařilo, ale také při tom a fotili sysly

Potůčků a vody vůbec je tu opravdu dost, u jednoho z nich jsme se na chvíli zastavili a fotili sysly, kterých je tu ještě víc než těch potůčků. Zahlédneme i králíčka, morče nebo něco podobného, a to už jsem na cestě viděl ptáka, který se nechtěl hnout, dokud jsem jej nevyfotil. Až za dlouho potkáme opět Davida, jak se sluní u vyhlídky na jezero. Ostatní si u něj sednou a sluní se taky, ale já jsem seděl před chvílí a zrychloval. Vybrané tábořiště je na vysokém břehu, i v mapě bylo takto popsáno tak jsem ještě popošel kus dál a sedl si u další pěkné vyhlídky. Když mě dojdou, pokračujeme k jezeru, vesik, velké ohrazené ohniště a i kostra na saunu. Honza s Blážou a Petrem se jen najedli a pokračovali v cestě do noci, což se mě moc nechce, jak jsem nako

Tábořiště je tvořené deseti dřevěnými plošinami určenými k postavení stanů. Asi sto či dvě stě metrů od nich je bílý stanový přístřešek s nízkým stolkem jako místo na vaření, vedle něj stojí i hnědé plechové schránky na uložení jídla před medvědy a sysly. Ještě dál je suchý záchod, z něž vše padá do barelu. Kadibudka je zvýšená a ke dveřím se musí vystoupat po můstku, dá se dosti pevně zavřít a protože jde o jediné zabezpečené místo, je zde i kniha návštěv. Vedle kadibudky stojí další velký barel s upozorněním, že všechnu použitou vodu, zejména po vaření a čištění zubů, je třeba lít sem a nikoli po okolí, i ten barel se dá pevně zavřít. Zřejmě sem občas doletí vrtulníkem obstarat ta tábořiště. Na to, jak je tábořiště vyhovně vykoupal a pak zkusil psát venku deníček, ale to jsem se musel pořád oplácávat je s podivem, že se za ně nic neplatí.

Postavíme si stany, které se obtížně kolíkují, k tomu je nutné využít ne zcela optimálně umístěných háčků z boku těch plošin. Po vykoupání v jezeře, které je křišťálově čisté i ledově studené, prostě tak, jak to mám rád, jdeme vařit. Dnes dělám smažené nudle s klobásou, oříšky a cibulí, i když ty nudle nakonec moc smažené nejsou, protože to se mi v tom množství nedaří. Docela se při tom přejím. Když jsem sem došli, odcházely zrovna dvě Švýcarky a když se Bláža koupala, koukala na ni z břehu už dávno právali, která mířila sem. Postupně sem došel jeden pár, který měl velký vaříč a dost podobný plán jak předtím, desátou jsme na vodě, což je nebyvalý pocit, zvláště když jsme chtěli jít k jezeru Talus, i když jej pak asi přehodnotili, protože jsme se tam s nimi nepotkali. Velkou Lososí řekou vodáky, teprve se chystající k odjezdu. Pádlujeme je neodradili naší přítomností. Ti mimochodem tu špinavou vodu do barelu cedili přes plátno přes zastávky, jen jednou nabíráme vodu z potoka. Za tu dobu ujedeme asi zbytky s sebou odnesli do údolí. Také tu projde ten kluk, který nás včera vzal, míří i se slečnou přímoš sedle tekoucí vodě. Cestou jsme viděli čtyři orly bělohlavé, tři z nich

prýč. Pak si nadhazujeme tenisák a odpalujeme jej pádly. Když se Honza rozhodne vrátit k Bláži na Gdý, Bláža říká, že za jednu a půl hodiny bychom prý m vyleze si za mne na kajak a nechá se převést, je to sice dost vratké, ale kupodivu jsme to zvládli bez nehody. Bláža říká, že za jednu a půl hodiny bychom prý m I potom si ještě pinkáme s tenisákem, jednou nám zalétne i na břeh, obvykle však skončí na vodě. Potom se registraci, dostaneme povolení na nocování u jezer, a malé bar si postupně všichni zkouší holubičku na přídi, což se daří s většími či menšími úspěchy. Tyto pokusy, které se skutečně platí vratná čtyřicetidolarová záloha. Těch míst n většinou končí pádem do vody. Nejvíce se k holubičce přiblížili Bláža s Petrem. Já si místo toho zkouším tři zmíněných jezer deset, teď jsou ale skoro všechna prázdná, nebo v kajaku stoupnout, což se mi ale podaří až na podruhé, obvykle však i já spadnu do vody. požárů zahalil hory do mlhy a není toho moc vidět.

Ještě chvíli se necháme unášet, voda sice teče pomalu, ale přece jen teče. Projíždíme dlouhými rov sehneme si do společenského baráčku u toho kempu, kde v kamnech plane o nými úseky, takže ani o zatačení se nemusíme příliš starat. Chvíli přece jen pádlujeme, projedeme docela chladno. Vybalíme zbytečné věci, jako například neoprénové srázem, z nějž ční pískové věžičky, které vypadají dost zajímavě a jsou i vyznačené na mapě. Poté začne voda trochu šumět, což je docela zábavné, protože ke konci to vypadá skoro jako peřeje. Takto dojedeme k soutoku se Severní Velkou Lososí řekou, kde se chceme utábořit. Jedno tábořiště je už plné, ale přimoc k soutoku si najdeme další, které vypadá moc pěkně. Než úplně vystoupím, tak ještě jezďm v proudu přebíhá další skupina a jeden pár se nás ptá, co budeme na cestě dělat s odpadk u přítoku sem tam, protože to tam teče opravdu svižně a na tom kajaku je to docela zábava. Stan si nestavíme v lese, je tu i ohniště, kolem kterého jsou klády na sezení, u jedné z nich je i opěradlo, což Davidovi připadá málo drsné na to, aby si to vyfotil. hodnotil dost kriticky. Prý pracuje tady v kempu a říká, že i do něj se tak jedno

K večeri si uvaříme hrozně moc těstovin. Čekání na jídlo nám David krátí experimentem, při němž zkouší, zda by v jeho vařiči hořel rostlinný olej na vaření. Zjistil, že to moc nehoří, tak místo toho na něm vařili, vylije jej David do ohně. Po jídle hrajeme mariáš, při němž jsem toho zase moc nepřežil. Bláža večer udělala želé a chtěla ho dát vychladit, což je tu dost problematické, protože je pořád vedro, strčí je s hrncem do řeky, ale i ta je zřejmě moc teplá, tak počkáme, co z toho vznikne do rána.

Ráno jsem vstal před devátou, šel rozdělat oheň a vařit čaj. Celou noc bylo horko a i přes ten je pekne vedro. Do želé se bohužel dostala voda, a tak z něj nic nemáme, stejně by v té teplé vodě těžko pojdle. Sbalit se nám dnes podaří tak, že vyjedeme už asi v jedenáct, což je nebývale brzy. Objektívně by bylo bychom možná obtížněji hledali vodu. U potoka se nejprve rozhlédli, ale nebylo tam voda, tak jdeme ještě kus proti proudu, než začne cesta stoupat více do vřak pozdě, a tak není divu, že konkurenční skupina z protějšího tábořiště už je dávno kdesi daleko a honí se předlo. Opěť ok Do kajaku si dopoledne sedla Bláža a já jedu na háčku s Honzou. Dneska to konečně trochu přejde. Opěť ok se voda zavlní a i lehkou peřejkou projedeme. Celý den je však velké vedro a voda je také velmi vedla, tak ani v ní se člověk příliš nezchladí. Včera večer jsem do té Severní Velké lososí řeky strčil teplovače, takže nahoru je opravdu zábavné. Nejprve David přehazuje lano přes větev vysoko někam s lánem. Kvůli stažení lana dolů se David svlékne, aby se při šplhání na proud, až kolem něj projedeme. Přičemž si ho pochopitelně vyfotíme i natočíme na video. Poté se podařilo popotáhl, a tak mu stačí jen povyskočit. To, co chceme pověsit nah vydá proti proudu, ve kterém by to člověk asi sotva ustál. Kromě toho jsme se cestou zastavili v proudu velmi husté, a tak je dost náročné to nahoru vytáhnout. Petr pak musí nabrat vodu, protože i mně se už moc nechce pít přímo z řeky, a v písku vidíme stopy, o kterých alespoň trochu se při tom všem potrhá, což je Bláže velmi líto, i když se jí předtím moc nelíbilo že jsou určitě medvědí, od čeho jiného by byly? jsou s Načernec to je stejně jen taková psychologická hra, protože kdyby přišel r

Asi po sedmnácti kilometrech zatavíme na kamenité plázičce na oběd. Místo chleba jasný Načernec

Pádlujeme pak ještě dlouho a pořád se ženu dopředu, až Bláža s Honzou zůstanou daleko za námi a chvíli pádlování Davida opět dojedeme, loď má vytaženou na břeh a to mě už taky přestane bavit. Když nás dojedou, blížíme se ke třiceti kilometrům a Honza s Blážou by protože mu spadl do vody, našťastí bez toho foťáku. To se pustíme a chtěli objedvat. Napadne je přitom, že by mohli jít na lodi, což se mi ani trochu nelíbí, protože mě kemp před Carmacks. Jdeme se hned zaregistrovat a postavit stany, sta večera navařenou rýží a k tomu rybičky, což by se podle mne jedlo na lodi dosti nepohodlně. Všichni Petrysi pak lehne k Bláže a Honzovi. Také se dozvíme, že oheň se nesm jí na lodi, jen já hladovím, ale protože svou nespokojenost dávám najevo, nakonec stejně o pár hodin natočím poledne ještě vyrazíme pěšky prozkoumat Carmacks. Když za m dál zastavíme u malého tábořiště, kde se můžu v klidu najíst. Celý den je strašné vedro, pořád okolo sebe si nohy. Mé volání a naši řeč vůbec zaslechne paní u stanu op mažu, a stejně se spálím. Řeka je sice velická a široká, ale břehy jsou stále stejně opuštěné a přelidkované. Zdá se, že už původně a i dnes tu lze tábořit. Kemp však přesunuli dál od města, p stoupá dým z lesních požárů. Celkově ale musím říct, že by mě to na Yukonu víc než ty dva dny nikam. Ta paní je z Čech, nebo spíš z Moravy, a je tu ještě se skupinou a nebavilo, protože tu v podstatě není moc co dělat.

Po obědě jede na kajaku Honza, David jede s Blážou a Petr jede se mnou na háčku. Po téhle Yukonu či v Northwest Territories byla asi osmkrát či devětkrát, vždy s do vody a plave vedle lodi. S Honzou pak blbnou s tenisákem a nakonec do té vody skočíme. Já a Bláža se zajímavě poslouchat, co o tom říká. Cestou jsme potkali asi tři sta se k nim. Chvilí takhle blbneme a driftujeme s proudem, přičemž naše loď pluje bez osádky. Voda na jezdě z hospody hlídat stany, zatímco ona se projde do té hospody nabí teplá, že bychom v ní mohli plavat libovolně dlouho, přece jen však do lodi zase vlezeme a nečistě Carmacks se skládá z hotelu, obchodu u benzínky, restaurace a ba unášet. Honza si v jednom místě zkusí, na jakou rychlost by to na kajaku vypádoval, dosáhnou do zastávky. K jídlu si David s Honzou dávají hamburgery, Bláža jen salát, Petr kilometrů v hodině. Pomalu začínáme hledat místo na spaní. U jednoho ostrůvku je na mapě označen lesovety. Poté se jdeme podívat do obchodu a koupit si při té příležitos potenciální tábořiště, které však nevidíme, také tam má být dobré tábořiště, ale ani to nenajdeme. Bláža se zamíří zpět do kempu, na cestu si půjčí mého ipoda, aby se do jsme kvůli němu pádlovali podle toho ostrůvku i kus nahoru.

Doplujeme tedy až k soutoku s Malou lososí řekou a za ní se zastavíme u Malé Lososí vesnice, kde v jejich případě. David neodolá a koupí si tu whisky i v malé lah žijí indiáni. U mola vystupujeme, vůbec to tu nevypadá jako vesnice, spíš jako kemp se spoustou pytlíků, aby venku každý viděl, že si nese láhev alkoholu. Když už s pak se u většího přístřešku s kuchyní a jídelnou, kde se dozvíme, že jde o kemp pro hasiče, kteří do kempu, potkáme ty čtyři Čechy a jdeme se s nimi ještě napít. Nakonec t hasí lesní požáry. Hoří prý asi na šedesáti místech, slečna, která se o hasiče stará a jejíž přítel David a Petr si dají pár whisky v kole. Kouřit se tu vevnitř našťastí nesmí, s nimi, nám ukazuje mapku, podle níž hoří i velká oblast okolo Malého Lososího jezera. Dost Paněmánek je dost zajímavé, zvláště o řekách zde na severu. Zajímavá by mohla vesele vymalované mapky Carmacks, a říká nám, že je tu největší vedro za posledních dvacet let, ale je trochu divočejší. Kromě toho jsme se dozvěděli nejvíc komarů za kdoví jako dlouho. Na nástěnce si všimneme i vyhlášky zapovídající rozžehání ohně a že ten temný mrak, který se sem z toho směru blíží, je kouř. v přírodě.

Sjedeme ještě kousek dolů po proudu k dobrému tábořišti mezi stromy, které je však velmi přehraděné, takže se začneme potácet zpět do kempu, i když potácení se asi týká sp se Honzovi moc nezamlouvá. Vaříme pak na cestě, kterou najdeme kus dál v lese, ale oheň nerozžeháme, ale necháme venku jídlo, které nám pak v noci roztáhá veverka. Ho když teď víme, že je to zakázané. Komáři se dnes večer asi rozhodli přesvědčit nás, že se jedná o nějaký film z mého přehrávače. letos namnožilo víc než jindy, a večer při mariáši toho zase moc prohrají, tak nehrají dlouho a raději si ještě chvilku pší deníček.

Ráno jsem vylezl až v půl desáté. Pomalu jsme se nasnídali, popili čaj, během Pátek 31. července na veverku, která nejen, že nám roztáhala a nakousala jídlo, ale hlavně odnesla

Po dopsání deníčku jsem chtěl v půl deváté vzbudit ostatní, ale nedali se. Během snídaň i balení nás strašlivě žerou komáři a nepřestanou, ani když si sednu na přivázanou loď, abych snědl pár mejlů a asi v jedenáct vyrážíme do Carmacks na kolech, kte vodu. K snídani si tedy vystačíme jen s dvěma hrnci čaje a Honza s Blážou se jdou nasnídat na kolmáči. Ta kola jsou sice ve skutečnosti pěkné plečky, ale na dojetí ke kr že to tam bude lepší, která se podle nich naplnila, podle mne je to stejné. Čaj si tam za ním v potáratních na kole, které nejenže nepřehazuje, ale je na něm skoro ne